

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 369: Bốn Chữ “Vô Hữu Định Pháp” Quán Thông Tất Cả

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 030)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Bốn chữ “vô hữu định pháp” (không có pháp cố định) quán thông tất cả. Thể hội được nghĩa này, đâu đâu cũng là đạo. “Tiến đắc” (chứng ngộ) được một chút, liền vô cùng sống động tự tại. Đối với ý thú sâu xa, tự nhiên có thể lĩnh hội.】

Ý thú của bốn chữ này rất sâu, rất rộng; điều quan trọng là chúng ta có thể thể hội được. Quán thông tất cả, không chỉ là Phật pháp – Phật không có một pháp cố định nào để thuyết, nguyên lý này cũng xuyên suốt mọi pháp thế gian, tất cả pháp thế gian cũng đều không có pháp nào là cố định. Quý vị nếu hỏi tại sao lại không có định pháp? Nguyên nhân chính là vì ý niệm của tất cả chúng sanh, có chúng sanh nào có ý niệm cố định đâu! Khởi tâm động niệm muôn hình vạn trạng, tất cả pháp từ tâm tưởng sanh; tâm tưởng đã không cố định, pháp sanh ra làm sao có thể cố định? Tâm tưởng của chúng sanh thế gian không cố định, nên Phật thuyết pháp cũng không cố định. Tất cả pháp mà Phật nói, không gì khác hơn là chúng sanh có cảm thì Phật liền có ứng (thuyết pháp); chúng sanh cảm bằng cách nào? Khởi tâm động niệm chính là cảm; nếu chúng sanh không có cảm, Phật cũng không có pháp để thuyết. Chính vì chúng sanh động niệm, mà niệm khởi lên lại không hề cố định, cũng không có pháp nào cố định, đây chính là chân tướng sự thật. Cho nên bốn chữ này quán thông tất cả pháp thế xuất thế gian. Chúng ta minh bạch được đạo lý này, hiểu rõ chân tướng sự thật này, quý vị sẽ thấy đâu đâu cũng là đạo.

“Tiến đắc thiếu hứa” (tiến đắc được một chút), chỗ này có nghĩa là quý vị có thể “khế nhập” (thâm nhập) được một chút. Chữ “tiến đắc” cùng với chữ “khế nhập” mà chúng ta thường nói là cùng một ý nghĩa, thông thường gọi là “chứng đắc”, cũng mang ý nghĩa này, tức là quý vị có thể chứng đắc được một chút. Hoặc giả chúng ta nói cho rõ ràng hơn một chút, là quý vị có thể thọ dụng

được một chút; “tiến đắc” này cũng chính là thọ dụng được. Đối với những lý luận, phương pháp và cảnh giới mà Phật đã giảng, quý vị thực sự đạt được một chút, thực sự thọ dụng được một chút, thì những gì quý vị biểu hiện ra nhất định là vô cùng sống động tự tại. Cũng giống như tôi vừa mới giảng, trong cuộc sống thường ngày quý vị được pháp hỷ sung mãn, an lạc tự tại, nhất định sẽ biểu hiện ra bên ngoài; đối với ý thú sâu xa mà Phật giảng, tự nhiên có thể lĩnh hội. Cho nên điều quan trọng nhất của Phật pháp vẫn là phải thực hành, phải đích thân đi làm, phải “nhất môn thâm nhập”.

Có rất nhiều đồng tu thực sự đã phát tâm tốt, khi nghe trong bộ kinh này Phật cứ lặp đi lặp lại năm lần bảy lượt, không ngừng khuyên bảo chúng ta phải thọ trì đọc tụng, vì người diễn thuyết; số lần nghe nhiều rồi, tự nhiên sẽ cảm động, liền phát tâm muốn vì người khác giảng kinh. Giảng bằng cách nào? Giảng kinh rất khó, phải giảng như thế nào? Thật ra quý vị không hiểu, thời xưa từng lâm tự viện bồi dưỡng nhân tài giảng kinh bằng phương pháp gì? Phúc tiểu tọa (giảng lặp lại bài giảng). Hôm nay Sư phụ ở đây giảng thời kinh này, giảng trong hai giờ đồng hồ, thì đến sáng ngày mai, quý vị cũng lên đài giảng lại đúng hai giờ đồng hồ đó. Nếu có năng lực này, Lão hòa thượng nhất định sẽ đề bạt người đó lên, cho chuyên môn học giáo, đây chính là người có tố chất giảng kinh. Nếu như không có năng lực này, thì làm hộ pháp, làm việc cho thường trụ; làm việc cho thường trụ gọi là nội hộ, tín đồ là ngoại hộ, phục vụ cho thường trụ, đảm nhiệm các chức sự của thường trụ. Ai có năng lực thì được bồi dưỡng thành nhân tài giảng kinh. Từ xưa đến nay, trong các chùa viện Phật giáo, chúng ta chưa từng thấy vị Pháp sư nào lập ra Phật học viện hay lớp bồi dưỡng cả, không hề có! Quý vị cứ đi điều tra thử xem, không hề có chuyện đó, tất cả đều được bồi dưỡng từ trong “phúc tiểu tọa” mà ra.

Cho nên nếu quý vị muốn học thì không khó! Quý vị ở đây nghe xong, ngày mai quý vị liền đi giảng cho người khác nghe, tìm người thân bạn bè của quý vị, hễ ai muốn nói chuyện với quý vị, thì quý vị mời họ ngồi xuống, quý vị giảng “Kinh Kim Cang” cho họ nghe là được rồi. Nhớ được bao nhiêu thì giảng bấy nhiêu; kinh này nói về bài kệ bốn câu, quý vị giảng một câu cũng được, giảng hai câu cũng được, giảng bốn câu cũng được, rất sống động linh hoạt, không hề cứng nhắc một chút nào. Nếu quý vị thực sự chịu phát cái tâm này, thực sự chịu ngày ngày đều giảng, quý vị có thể giảng liên tục ba năm; quý vị có tâm kiên trì, có nghị lực này, thì ba năm sau không hay không biết quý vị đã trở thành Pháp sư rồi. Pháp sư thì tại gia hay xuất gia đều có thể làm Pháp sư,

đều có thể giảng kinh. Quý vị phải làm thật mới được, phải thật nhiệt tâm đi làm, rất nỗ lực đi làm, như vậy thì sẽ học thành công. Làm gì có phương pháp kỹ xảo nào? Không có. Từ xưa đến nay đều thành tựu như vậy. Phương pháp kỹ xảo đó chẳng qua chỉ là sự tích lũy của kinh nghiệm mà thôi, làm gì có phương pháp kỹ xảo. Thời gian học nhiều, gặp phải chuyện kỳ lạ nhiều, từ trong đó nảy sinh kinh nghiệm; nếm qua bao nhiêu cay đắng, chịu qua bao nhiêu bài học, mới có được một chút kinh nghiệm mà thôi. Điều quan trọng bậc nhất, chính là nhiệt tâm đi “phúc giảng”, đem những gì chúng ta nghe được chia sẻ cho người khác, đem những chỗ tốt, những lợi ích mà bản thân chúng ta tu trì đạt được chia sẻ cho người khác; đây chính là hoằng pháp lợi sanh, chính là tiếp nối huệ mạng của Phật. Cho nên phải nhớ kỹ, “vô hữu định pháp”, đây là lời trên “Kinh Kim Cang”, cũng là một câu nguyên tắc chỉ đạo cao nhất.